

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XVII. Quid agendum sit, si in infirmitate aliqua vel amicorum[m] morte affligamur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

ictus sustineat, & tanquam Susanna a
 rapudicitiae impugnantibus strenue
 sistat, & ardentissimam potius cum
 bus pueris ingrediatur fornacem, fl
 misque egestatis & inopiae se comb
 patiatur, quam libidinosi consenti
 matoribus. Nec dubium quin Deu
 sicut & ceteros, conseruaturus ac
 laturus sit, vt in medio ignis non
 tur. Quod si Deus eam vsque ad mor
 decertare voluerit, omnino se beatam
 felicem predicet, quae & pro Christo
 xi, & de superata libidine martyrij
 obtinere meretur.

CAPVT XVII.

QVOD AGENDVM SIT SI
*firmitate aliqua vel amicorum
 morte affligamur.*

Ecd. 30.

QVandoquidem manifestè satis
 opinor, declarauimus, quid
 paupertate oppressi agere debeamus,
 cessarium fuerit iam indagare quid fa
 dum sit, si quando in dolores & mor
 varios inciderimus. Sapiens ait: *Salu
 mine in sanctitate iustitiae, & melior est
 omni auro & argento: & corpus validius
 quam census immensus. Non est census
 census salutis corporis: & non est obli*

fanna al
 strenuē
 us cum
 cem, fl
 se comb
 onsentia
 iDeus ea
 is ac com
 non affe
 ad morte
 e beatam
 Christom
 tyrij pat

mentum super cordis gaudium. Homo cum
 sanus est, parui facit valetudinem suam:
 verum si ab infirmitate aliqua arripiatur,
 continuo amissam deplorat sanitatē, &
 illius gaudium conuertitur in lamentū.
 Aegritudo molesta & grauis est, quia
 priuat nos sanitate, thesauro omniū di-
 uitiarum preciosissimo: quæ quantò diu-
 tius dirauerit, & difficilior, ac doloribus
 magis plena fuerit, tantò magis Dei gra-
 tia nobis opus est, vt eam patienter tole-
 remus, quod hoc vel simili modo fieri
 poterit.

II.
 T S I I
 orum

Primò consideret infirmus, Deum pa-
 trem & creatorem omnium: hos sibi im-
 mittere dolores, non ad voluptatem, quā
 Deus inde capiat, sed ad correctionem
 suam, vt ab amore terrestrium, & a carna-
 libus desiderijs abstractus, meminerit
 mundum hunc non esse patriam, sed lo-
 cum exilij & proscriptionis suæ: nec ma-
 num percutientem, sed voluntatem &
 paternum Dei attendat affectum, qui e-
 um corripit & castigat: Deus enim, inquit
 S. Bernardus, præsciens quosdam pecca-
 re posse, in salutem flagellat eos infirmi-
 tate corporis, ne peccent: vt eis vtilius
 sit frangi languoribus ad salutem, quàm
 remanere incolumes ad damnationem.
 Est pernicioza sanitas, quæ ad inobedi-

*De inter-
 domo c. 46.*

entiam ducit: est & salubris infirmitas
quæ per diuinam correptionem mente
à duritia frangit & humiliat. Nec
causa perniciosam sanitatem, & sa-
brem asserit infirmitatem, quia sunt
nulli adeò contumaces & immorigi-
vt non nisi doloribus & tribulationibus
grauissimis domentur ac corrige-
tur.

Deinde agnoscat & intelligat Deum
ingentem sibi præstare gratiam, si immo-
cum à quo frequenter impugnari solent
armis viribusque expoliet: nam dubium
non est, quin valetudo prospera cadit
aduersa verò resurgendi præbeat occa-
sionem, dicit enim Propheta: *Mul-
catae sunt infirmitates eorum: postea ad-
rauerunt. nec immeritò: reuera enim
firmitates purgant, illuminant, & cor-
borant animam præ cunctis tribulatio-
nibus nobis superuenientibus.*

Præterea diligenter perpendat ma-
mum & admirabilem ægritudinis fructum,
quem percipit quando infirmitatem suam
patienter de manu Dei susceptam, eidem
pœnitentiæ & satisfactionis loco offert pro
peccatis suis, pro quibus necessariò vel in
hac vita voluntaria quadam vindicta &
punitio desumpta satisfacere, vel postmodum

Psal. 15:

gnas in purgatorio pœnas luere debet. Verum quia fœciores, desidiosus, & carnalibus nimium dediti sumus voluptatibus; ideò Deus ex singulari quadam providentia aegritudines & molestias varias nobis immittit, vt æquanimiter eas perferentes, ex necessitate operemur virtutem, & coacti persoluamus, id, quod alioquin voluntariè nobis solvendum foret: nam Deus adeò bonus & misericors est, vt pœnas etiam non voluntarias, patienter tamen toleratas non minus acceptet, quàm si ex libera voluntate susceptas eidem obuliffemus.

Legimus de Sancto quodam quorandis infirmari solito, quòd cum quodam tempore præter expectationem à consueta aegritudine præservatus fuisset, supra modum, quasi iam à Deo proiectus & derelictus esset, doluerit, ideoque suppliciter eum deprecatus sit, vt pristinam sibi restitueret infirmitatem.

S. Aegidius ex inopinato sagitta percussus, sciens virtutem in infirmitate perfici, Dominum exoravit, ne quamdiu viveret vulnus hoc sanaretur, vt nimirum per dolorem illum externum carnales voluptates reprimere, & internis animæ vulneribus posset mederi.

*Ex historia
Lombartica*

F 4

Cum

*Ex eadem
historia.*

Cum S. Petronella principis Apostolorum Petri filia, ex voluntate patris febribus laboraret, discubentibus apud eum discipulis, dixit ad eum Titus. Cur omnes à te sanentur infirmi, cur Petronellam iacere permittis? Cui Petronella respondit. Quia sic ei expedit. Veruntamen ne putatis impossibilitatem sanitatis eius meis sermonibus excusari, Petronella surgit velocius, & ministra nobis, & continuo sanata surrexit, ac ministrauit illis. Completo autem ministerio dixit ei Petronella. Redi ad lectum tuum, statim que reuerfa est, & sicuti prius febribus laborare cepit.

Anton. 3.

part. hist. t.

23. ca. 4. §.

10.

Inter cætera miracula à S. Dominico perpetrata, legimus, Romæ matronam fuisse, quæ eidem confiteri, & de manibus eius Dominici corporis & sanguinis sacramentum suscipere consueuerat. Hac cum incurabili morbo affligeretur, (vbera enim eius patefacta maxima vermum multitudine scaturiebant) Dominicus melius misertus, rogabat, ut vnum aliquod vermium istorum sibi porrigeret: quod cum aliquamdiu præ verecundia faceret renuisset, tandem precibus eius acquiescens, ingentem illi & nigro capite deformem porrexit, hac conditione, ut eundem sibi restitueret. Cùm ergò S. Dominicus ver-

mem

mem hunc visu horribilem manibus at-
 tractaret, ac diligentius intueretur, ecce
 vermis in lapidem preciosissimum con-
 uertitur. Obstupefacta & attonita mulier
 ob miraculi istius insolentiā, cum lachry-
 mis eum sibi reddi petijt. Commotus la-
 chrymis Dominicus restituit matronæ,
 quod ab eadē acceperat, nō in vermis sed
 margaritæ specie; quam eū in eum vnde
 desumpserat locum reposuisset, rursus eā
 in vermem priorem mutatā sensit. Post-
 quam verò Deus huiusce mulieris fidem
 iam satis explorasset, per intercessionem
 S. Dominici pristinæ eam restituit sanita-
 ti. Quo sanè exemplo non aliud decla-
 ratur, quā quòd omnibus infirmitates,
 vel alias quascunq̃ calamitates & mi-
 serias patienter sustinentibus vermes in
 gemmas, & pœnas ac tribulationes in
 gaudium & consolationem conuertatur.

Et non in campo solūm aut aperto
 Marte, sed & intra domesticos parietes
 verus Christi athleta pugnare, nec tan-
 tum à tyrāno & hoste crudeli infectatus,
 profundere sanguinem; verū meriam in
 lecto decumbens, grauissimis à Deo pœ-
 nis & doloribus afflictus, exerere vires,
 & generosam animi sui constantiam o-
 stendere debet, vt voluntarium sine san-
 guinis effusione, pro Christi amore sub-

180 DE TRIBVLATIONE
iens martyrium celestis beatitudinis pre-
mium, & coronam martyribus debitam
consequatur.

Ante omnia autem quam potest dili-
gentissimè perpendat, quomodo vnige-
nitus Dei Filius æqualis & consubstan-
tialis Patri, in carne de purissimis sacra-
tissimæ virginis Mariæ visceribus assump-
ta, solius amoris nostri causa, cruci affi-
xus, adeoque crudeliter flagellatus sit,
vt à planta pedis vsque ad verticem capiti-
tis non fuerit in eo sanitas. Vnde non
immeritò *virum dolorum & scientem
firmitatem*, ipsum Isaias Propheta appel-
lat: *Verè enim languores nostros ipse tulit
& dolores nostros ipse portauit: & nos pac-
uimus eum quasi leprosum & percussum à Deo
& humiliatum. Ipse autem vulneratus est
propter iniquitates nostras, attritus est pro-
pter scelera nostra: disciplina pacis nostra
super eum, & liuore eius sanati sumus.*

Isai. 53

Quòd si ex parentum, mariti, vxoris
vel filiorum, aut alterius cuiuslibet ani-
corum morte processerit tribulatio, con-
solatio & fiducia nostra Deus sit. Con-
siderantes enim, quod qui dederit, idem
quoque eos nobis abstulerit, cognosce-
mus melius esse laudare & glorificare
Deum p̄ diebus quib⁹ familiariter illis vi-
sumus

sumus, quam conturbari & conqueri, quod iidem nobis sublatis sint, præsertim cum ipse vniuersorum Dominus, velimus nolimus, absque vlla iniuria nobiscum iuxta voluntatem & beneplacitum suum agere possit. Et si is qui tantoperè desitetur, in vera Dei agnitione, & veræ fidei confessione, sacrosanctis Ecclesiæ Sacramentis munitus obdormierit, certò speremus ipsum iam frui, vel saltem breui perenni gloria, & beatissima Dei præsentia fruiturum, & eidem potius de felicitate adepta congratulemur & collemur, quàm de solitudine nostra, amico fidelissimo orbat, contristemur: nam verus amor non tam se vel suam, quàm amici quærit ac respicit utilitatem. Quapropter magnæ imprudentiæ & stulti ac frigidi amoris indicium est, si huius vitæ misérias attendentes, de felici amici liberatione & perpetua eius consolatione ac requie doleamus.

Adhæc etiam taliter afflictis recorde-
mur nos breui & fortassè citius quàm ex *Cap. 7.*
istimemus, amicum defunctum secutu-
ros, ac propterea non molestè feramus,
quod aliquantulum ad patriam supernā
nos præcesserit; sed ita nos, omniaque
nostra præparemus, disponamus, ac diri-
gamus, vt per eandem viam & semitam

incedentes, diu optatum quandoque attingamus portum, & charissimo nostro amico tandem associemur.

Enimvero si dolor alio remedio superari omnino nequierit, tandem ratione & æquitate vincendus ac moderandus est,

2. Reg. 12.

quemadmodum à Dauide factum sacra testantur litteræ; vt vulnera, quibus tempus mederi solebat, saltem per obedientiam & prudentiam christianam curentur, perfecteque nos voluntati & beneplacito Dei ac Domini nostri conformemus,

Ioan. 11.

qui super Lazarum mortuum lachrymatus est, ad manifestandam humanæ naturæ fragilitatem. Hinc consolatur

Luce 7.

viduam, cuius vnicus filius defunctus esse ferebatur, præcepit ei ne desleret mortuum, quem statim receptura esset viuum.

1. Thes. 4.

Eiusdem planè nos admonet D. Paulus, cum ait: *Nolumus vos ignorare fratres de dormientibus, vt non contristemini, sicut ceteri qui spem non habent. Si enim credimus quod Iesus mortuus est & resurrexit: ita & Deus qui dormierunt per Iesum, adducet cum eo.*

Lib. de mortal. 5. 6.

S. Episcopus & martyr Cyprianus, in eo quem de mortalitate cōscripsit libro, inter cætera ait: *Nobis quoque ipsis minimis & extremis, quotiens reuelatum est, quàm frequenter atque manifestè de*

Dei

Dei dignatione præceptum est, ut contesteret assidue, & publicè prædicarent, fratres nostros non esse lugendos accersitione dominica de sæculo liberatos, cum sciamus non eos amitti, sed præmitti, recedentes præcedere, ut proficiscentes & nauigantes desiderari eos debere, non plangi: nec accipiendas esse hinc atras vestes, quando illi ibi indumenta alba iam sumpserint: occasionem dandam non esse gentibus, ut nos meritò ac iure reprehendant, quòd quos viuere apud Deum dicimus, ut extinctos & perditos lugeamus, & fidem quam voce & sermone depromimus, cordis & pectoris testimonio reprobemus.

Denique si tristitia nostra non tam ex obitu amici, quàm ex metu & timore mortis propriæ proueniat, (quando quidem nihil morte terribilius homini accidere potest; non tantum omnium supradictorum; sed & illius meminisse oportebit, quod in eodem de mortalitate libro D. Cyprianus refert, dicens. *Cap. 7.* quidam de collegis & confacerdotibus nostris iam infirmitate defessus, & de appropinquante morte sollicitus comitum sibi precaretur, astitit deprecanti & iam penè morienti iuuenis honore & maiestate venerabilis, statu excelsus,

E 7, & ma-

154 DE TRIBVLATIONE

& maiestate venerabilis, statu excellenti,
& clarus aspectu, & quem assistentem sibi
vix posset humanus aspectus oculis
carnalibus intueri, nisi quod talem videre
iam poterat de sæculo recessurus. At
que ille non sine quadam animi & vocis
indignatione infremuit, & dixit. Pati
metis, exire non vultis, quid faciam vobis?
Increpantis vox est & monentis, qui
de persecutione sollicitus, de accensione
securis, nõ cõsentit ad præsens desiderium,
sed consulit in futurum. Audiuit frater
oster & collega moriturus, quod cæterus
diceret. Nam qui moriturus audiuit, et
hoc audiuit, vt diceret: audiuit non sibi
ille, sed nobis.

CAPVT XVIII.

*QVA RATIONE CONSOLARI
se debeant coniuges nullas proles
habentes.*

NEquaquam Matrimonio iuncti
prætereundi sunt, sed illis etiam
sicut & cæteris remedia quædam proponenda,
quibus se in angustijs & tribulationibus
suis haud paruis & infrequentibus cõsolentur.
Ac primò quidem de feminis pauca dicemus,
de illis potissimum quæ natura steriles
benedictione & fructu